

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Ing. L. H., IČ X**
sídlem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti: **Synthon, s.r.o., IČ 26158485**
sídlem Brněnská 597/32, 678 01 Blansko

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2021, č.j. MZP/2021/560/916,
sp. zn. ZN/MZP/2021/560/143

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 27. 8. 2021 doručenou zdejšímu soudu dne 31. 8. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2021, č. j. MZP/2021/560/916, sp. zn. ZN/MZP/2021/560/143 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí vydané Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odborem životního prostředí (dále jen „krajský úřad“ či „prvostupňový orgán“) dne 23. 2. 2021, č. j. JMK 28175/2021, sp. zn. S-JMK 175296/2020 OŽP/Šich (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí krajského úřadu vyhotovené dne 14. 5. 2015, č. j. JMK 60086/2015, sp. zn. S-JMK 36976/2015 OŽP/Sich (dále jen „rozhodnutí o souhlasu“) a udělen souhlas k provozování zařízení ke sběru odpadů umístěného na adrese Brněnská 597/32, 678 17 Blansko na pozemcích p. č. st. X a XA, k. ú. B. (dále jen „zařízení ke sběru odpadů“ nebo „zařízení“) dle § 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpadech“), společnosti Kaiser servis, spol. s r.o., IČ 26274906, sídlem Bezručova 608/36, 678 01 Blansko (dále jen „společnost Kaiser“).
2. Rozhodnutím o souhlasu byl žalobci udělen souhlas k provozování zařízení ke sběru odpadů a souhlas s provozním řádem tohoto zařízení dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, a to do 31. 7. 2021.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces. Žalovaný neumožnil žalobci se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce se neztotožňuje s odůvodněním žalovaného, který dle vyjádření postupoval v souladu se zásadou procesní ekonomie správního řízení a na základě domněnky shody účastníků správního řízení. Žalobce shodu účastníků řízení vyvrací a namítá, že mezi účastníky nebyla žádná, byť jen elementární dohoda, která by postupu ve shodě nasvědčovala. Žalobce se svého práva na vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí žádným způsobem nevzdal. Prvostupňové rozhodnutí bylo vůči žalobci prvním učiněným úkonem ve věci. Pro upuštění od ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nebyly splněny podmínky a tím bylo správní řízení zatíženo závažnou procesní vadou. Žalovaný toto porušení práva na spravedlivý proces dále prohloubil, když prvostupňové řízení zatížené procesní vadou nezrušil, nýbrž jej potvrdil. Žalovaný tak činil lehkomyšlně a v rozporu s principem dobré správy, neboť se dle žaloby nezabýval přezkumem zákonnosti a správnosti. V důsledku tohoto pochybení správní orgány postupovaly v řízení na základě neúplně zjištěného skutkového stavu.
4. Dále žalobce napadá rozpor údajů v systémech Integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností (dále jen „ISPOP“) a Informačního systému odpadového hospodářství (dále jen „ISOH“). Krajský úřad si před vydáním prvostupňového rozhodnutí neověřil, zda k žalobcem provozovanému zařízení neexistují jiná uživatelská práva, ačkoliv mu tyto skutečnosti měly být známy. Nesprávně tak konstatoval zánik žalobcova uživatelského práva a tím vzniklou změnu podmínek rozhodných pro udělení souhlasu k provozování zařízení ke dni 1. 12. 2020 společnosti Kaiser. Žalovaný pochybil, pokud uznal nesprávnost skutkového zjištění krajského úřadu, avšak navzdory tomu se s prvostupňovým

rozhodnutím ztotožnil a vadu označil s ohledem na správnost rozhodnutí za irelevantní. V důsledku takto chybně zjištěného skutkového stavu byl porušen veřejný zájem, neboť prvostupňové rozhodnutí se stalo podkladem pro zapsání chybných údajů do ISOH. Současně se vlivem zápisu chybných údajů žalobce jeví jako osoba, která nebyla oprávněna přijímat odpady od původce odpadů (osoba zúčastněná na řízení), tudíž žalobce zdánlivě spáchal přestupek dle § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech. Postup žalovaného jej vystavil nebezpečí vzniku potenciálních nákladů spojených s kontrolou či hrazení pokuty. Žalobce také namítá zásah do práva na soukromí, neboť chybně uvedené údaje v ISOH mohly poškodit žalobcovu dobrou pověst a jméno.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

5. Podáním ze dne 22. 10. 2021 tato osoba oznámila, že v řízení hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 5. 11. 2021. Setrval na svém napadeném rozhodnutí ve věci zamítnutí odvolání žalobce. Účelem řízení vedeného krajským úřadem bylo zajistit ve věci plynulý přechod práva provozovat zařízení.
7. Dále uvedl, že žalobce sám ohlásil ukončení provozu zařízení v systému ISPOP podle § 39 odst. 3 zákona o odpadech ke dni 31. 12. 2020, protože již neměl zájem jej nadále do budoucna provozovat. Další vedení řízení v případě zrušení napadeného rozhodnutí by proto nemělo na uplatnění jeho práv dle odvolacího orgánu žádný vliv. Pro ukončení provozu zařízení ze strany žalobce ani pro vydání napadeného rozhodnutí není podstatné, zda k ukončení právního vztahu k provozovně došlo ke dni 1. 12. 2020, nebo až ke dni 31. 12. 2020. Prvostupňové rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 23. 2. 2021 a práva a povinnosti účastníků řízení nemohlo změnit dříve, než nabylo právní moci. Vada v určení okamžiku ukončení užívacího práva žalobce k zařízení nezpůsobila nezákonnost ani nesprávnost tohoto rozhodnutí.
8. Pokud jde o datum ukončení právního vztahu k provozovně, žalovaný poukázal na vyjádření osoby zúčastněné na řízení k odvolání, v němž tato osoba uvedla trvání právního vztahu do 31. 12. 2020. S ohledem na procesní návrh žalobce v průběhu řízení krajský úřad nemohl opravit tuto vadu formou autoremedury. Nicméně změna okamžiku zániku právního vztahu na 31. 12. 2020 by neměla na správnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Nadto krajský úřad provedl dne 4. 11. 2021 změnu údajů v systému ISOH tak, aby byl žalobce uveden jako provozovatel zařízení až do dne 31. 12. 2020.
9. Závěrem žalovaný uvádí, že žalobce nemusel věc řešit podáním žaloby, nýbrž upozorněním krajského úřadu na nedostatek v jím spravované elektronické evidenci. Domnívá se, že sankce za přestupek dle zákona o odpadech by žalobci nehrozila, neboť by v případě zahájení řízení o přestupku prokázal, že v uvedeném období provozovatelem zařízení byl, včetně sjednaného užívacího práva. Zásah do práva na soukromí a poškození dobré pověsti považuje za mylnou konstrukci, neboť jediná osoba, která by mohla přebírání odpadů do zařízení žalobcem v prosinci 2020 zjistit, byla osoba zúčastněná na řízení.

V. Replika žalobce

10. Žalobce se k vyjádření žalovaného vyjádřil replikou ze dne 15. 2. 2022. Znovu poukázal na procesní pochybení krajského úřadu v průběhu řízení, jakož i na pravopisné chyby ve vyjádření žalovaného.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 s. ř. s.
12. Podstatou sporu v projednávané věci je otázka, zda postup krajského úřadu a žalovaného byl v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, a tím bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces. Dále je mezi stranami sporné to, zda do veřejných subjektivních práv žalobce zasáhl rozpor veřejně dostupných informací se skutečností.

VI. A Porušení práva na spravedlivý proces

13. Soud se zabýval nejprve námitkou porušení žalobcova práva na spravedlivý proces, neboť by se jednalo o závažnou vadu, která by porušovala princip právního státu, zakotveného v čl. 1 Ústavy České republiky, a práva na soudní ochranu a soudní přezkum, garantovaného čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.
14. Žalobce namítal, že prvostupňový orgán mu neumožnil vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí, neboť nebyl vyzván k vyjádření, na které by měl dle § 36 odst. 3 správního řádu právo.
15. Dle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí k věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. To se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
16. Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je zákonným promítnutím práva na spravedlivý proces, které je garantováno čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z tohoto důvodu je upření tohoto práva správním orgánem vadou řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40). Judikatura správních soudů ovšem připouští, že ne každá zjištěná vada správního řízení musí automaticky vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Proto nestačí uplatňovat pouze porušení svých procesních práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba i zkoumat, zda mohl být v důsledku tohoto porušení procesních práv žalobce zkrácen na svých hmotných právech. Důvodnost žaloby tak může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101, ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001-30).

17. Ze správního spisu lze připomenout, že žalobce plnil svou oznamovací povinnost dle § 39 odst. 3 zákona o odpadech a ohlásil na svém účtu v systému ISPOP ukončení provozu zařízení ke dni 31. 12. 2020. Současně společnost Kaiser požádala dne 29. 12. 2020 o udělení souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech k provozování zařízení ke sběru odpadů a souhlasu s jeho provozním řádem. Krajský úřad prvostupňovým rozhodnutím této žádosti vyhověl, společnosti Kaiser ve výroku II tohoto rozhodnutí souhlasy udělil a ve výroku I zrušil předchozí souhlas s provozem předmětného zařízení, který byl udělen žalobci v rozhodnutí o souhlasu. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí krajský úřad uvedl, na základě předložené smlouvy o převzetí odpadů a provádění ekologických služeb uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení a společností Kaiser, počátek poskytování služeb ode dne 1. 12. 2020, k tomuto dni tak dle krajského úřadu došlo k převodu uživatelského práva k zařízení. Současně tím byl naplněn důvod pro zrušení rozhodnutí o souhlasu. Jelikož udělení nového souhlasu a zrušení toho původního se týkaly stejné věci (jde o převod práva provozovat uvedené zařízení podle zákona o odpadech), vedl krajský úřad o těchto úkonech společné řízení dle § 140 správního řádu. Žalobce jako původního provozovatele pokládal za dalšího účastníka řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že z doložených podkladů je zřejmý postup účastníků ve věci předmětu správního řízení ve shodě, upustil krajský úřad v zájmu zásady procesní ekonomie správního řízení od zasílání oznámení dle § 36 odst. 3 správního řádu, pročež vydal prvostupňové rozhodnutí. Obsahově obdobné odvolání jako nyní projednávaný žalobní návrh žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatoval nesprávný údaj týkající se změny podmínek rozhodných pro souhlas s provozováním zařízení uvedený krajským úřadem v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (1. 12. 2020), nicméně tuto chybu v odůvodnění napravil a konstatoval, že ke změně podmínek rozhodných pro souhlas s provozováním zařízení došlo až dne 1. 1. 2021. Současně nebylo dle něj podstatné, zda k převodu uživatelského práva k zařízení došlo dne 1. 12. 2020 nebo až dne 31. 12. 2020.
18. Výše rekapitulovaný závěr o postupu účastníků řízení ve shodě, v důsledku čehož krajský úřad nepostupoval dle § 36 odst. 3 správního řádu, žalobce napadá.
19. Krajský soud však tvrzením žalobce nepřisvědčil, neboť na základě rekapitulovaného průběhu správního řízení lze dovodit, že žalobce plnil svou oznamovací povinnost dle zákona o odpadech, přičemž oznamoval ukončení provozu zařízení ke dni 31. 12. 2020, současně jeho nástupce v provozování zařízení společnost Kaiser požádal o udělení souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech k provozování tohoto zařízení. Postup obou subjektů tak byl fakticky ve shodě, pročež krajský úřad logicky vedl jedno správní řízení, jehož výsledkem bylo vydané prvostupňové rozhodnutí. Za této situace je pak pochopitelné, že oba účastníky nevyzýval k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť výsledek řízení projevený v prvostupňovém rozhodnutí odpovídal tomu, co žalobce i společnost Kaiser ve svých podáních projevovali. Nadto i za situace, kdy by krajský úřad a následně žalovaný byli povinni postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu, nejednalo by se o pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí, neboť jejich závěr by byl shodný. Již na tomto místě je nutné upozornit i na to, že z uvedené rekapitulace plynoucí vada stran změny podmínek rozhodných pro souhlas s provozováním zařízení (krajským úřadem chybně uvedené datum 1. 12. 2020 namísto správného 1. 1. 2021) nebylo uvedeno ve výroku předmětných rozhodnutí, nýbrž toliko

v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které bylo následně žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí korigováno. Soud přitom připomíná, že závaznou částí správního rozhodnutí je výroková část, nikoliv jeho odůvodnění. Právě výroková část správního rozhodnutí je právně závazná, vykonatelná a proti ní lze směřovat opravné prostředky podle § 82 odst. 1 správního řádu.

20. K samotnému spojení věci zdejší soud doplňuje, že dle § 140 odst. 1 správního řádu může správní orgán na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Na základě citovaného ustanovení tak lze dovodit, že pro spojení věci není nutná dohoda mezi účastníky řízení, pokud se řízení týká stejného předmětu a soud z moci úřední přistoupí ke spojení různých řízení. Soud neshledal na tomto postupu krajského úřadu rozpor s platnou právní úpravou. Nadto lze odkázat na zásadu hospodárnosti správního řízení zakotvenou v § 6 odst. 2 správního řádu, na základě níž ke spojení věci krajský úřad rovněž přistoupil.
21. Soud dává žalobci za pravdu v tom, že krajský úřad pochybil tím, že uvedl nesprávné datum změny podmínek rozhodných pro souhlas s provozováním zařízení (1. 12. 2020). Na tuto chybu však reagoval již žalovaný a tuto napravit, když konstatoval, že ve skutečnosti došlo ke změně podmínek rozhodných pro souhlas s provozováním zařízení až ke dni 1. 1. 2021. V této souvislosti krajský soud poukazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, dle něhož v rámci soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek, v důsledku čehož může odvolací správní orgán napravit případná pochybení a nepřesnosti orgánu I. stupně. Odvolací orgán tak může změnit jak výrokovou část rozhodnutí, tak odůvodnění rozhodnutí. Dle příslušné judikatury může odvolací správní orgán odstranit vady odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně doplněním odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí v části svého odůvodnění. Může tak postupovat v případě, že výroková část prvostupňového rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a věcnou správností, avšak odůvodnění obsahuje určité rozpory, které lze odstranit pomocí podkladů obsažených ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Na základě výše uvedeného zdejší soud konstatuje, že se žalovaný nedopustil postupu v rozporu s principem dobré správy. Není pravdou, že by postupoval lehkomyšlně a pouze formálně posoudil prvostupňové rozhodnutí. Naopak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí opravil chyby a rozporná tvrzení krajského úřadu. Pokud se žalovaný nezabýval změnou výrokové části prvostupňového rozhodnutí, nelze mu toto vytýkat, neboť výroková část nebyla v rozporu s příslušnými právními předpisy ani zjištěným skutkovým stavem. Za důvodnou proto soud neshledal ani námitku o postupu žalovaného v rozporu s principem dobré správy, jakož i tvrzení o liknavosti jeho postupu.
22. Závěrem k tomuto žalobnímu bodu zdejší soud uvádí, že případné zrušení napadeného rozhodnutí a pokračování ve správním řízení by nevedlo k jakémukoliv jinému závěru, než který byl přijat v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí. Správní orgány by s ohledem na oznámení samotného žalobce o ukončení provozování zařízení nemohly dospět k jinému závěru, než mu původní rozhodnutí o souhlasu zrušit, jak ostatně učinil krajský úřad ve výroku I prvostupňového rozhodnutí.

VI. B Rozpor údajů v elektronických systémech se skutečností

23. Žalobce namítá, že vlivem chybně zjištěného skutkového stavu (ohledně ukončení uživatelského práva žalobce k provozování zařízení) byl porušen veřejný zájem, neboť prvostupňové rozhodnutí se stalo podkladem pro zapsání chybných údajů do ISOH. Nicméně k tomu zdejší soud poznamenává, že žalobce sám o sobě není subjektem, který by byl oprávněn hájit veřejný zájem. K otázce správnosti evidence v systému ISOH soud dodává, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na změnu údajů v systému ISOH (žalobce je aktuálně v tomto systému uveden jako provozovatel zařízení až do dne 31. 12. 2020). Žalobce ve své replice ze dne 15. 2. 2022 nijak nerozporuje, že již došlo k opravě této chyby v systému ISOH. Na podkladě vyjádření obou stran je zřejmé, že žalobcem namítaný rozpor mezi evidencí v elektronickém systému ISOH a skutečností byl napraven.
24. Dále soud připomíná, že samotný pojem „veřejný zájem“ patří k neurčitým právním pojmům. Závisí vždy na posouzení správního orgánu či soudu v každém jednotlivém případě, zda se o veřejný zájem jedná či nikoli. Jak plyne z relevantní judikatury, veřejný zájem je zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměřování nejrůznějších partikulárních zájmů, zvážení všech podkladů a připomínek. Následně je výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované věci a je přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého či kolektivního (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2012, č. j. 6 As 65/2012-161, či nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04). V dané věci přitom soud nedospěl k závěru, že by napadeným a jemu předcházejícím prvostupňovým rozhodnutím došlo k porušení veřejného zájmu. Při této úvaze soud znovu připomíná, že krajským úřadem uvedený chybný údaj ohledně změny podmínek rozhodných pro souhlas s provozováním zařízení žalovaný napravil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud byl tento chybný údaj zaveden rovněž do elektronického systému ISOH, jednalo se o pochybení, které bylo napraveno (viz vyjádření žalovaného a na něj navazující replika žalobce), nicméně v této chybě nelze shledat a priori porušení veřejného zájmu. Související žalobní námitka je proto nedůvodná.
25. Pokud jde o argumentaci žalobce týkající se jeho údajného postavení pachatele přestupku, je nutno poukázat na to, že tyto úvahy žalobce jsou v rovině hypotetické, neboť nikterak neuvádí, že by s ním bylo skutečně vedeno přestupkové řízení. Za této situace se soud blíže touto námitkou nezabýval, neboť není oprávněn spekulovat o všech hypotetických možnostech, které mohou nastat v důsledku určité chyby správního orgánu, nýbrž může přezkoumávat toliko situace, které skutečně nastanou. Žalobce sice uvádí, že jej postup žalovaného vystavil nebezpečí vzniku potenciálních nákladů spojených s kontrolou či hrazení pokuty, nicméně soud by byl oprávněn přezkoumávat až skutečně to, pokud by k takové kontrole či hrazení pokuty došlo. Pouze na okraj soud odkazuje na argumentaci žalovaného v jeho vyjádření ohledně toho, že by žalobce byl schopen prokázat uživatelský titul k provozování zařízení až do 31. 12. 2020.
26. K námitce žalobce, dle které bylo uvedením chybného záznamu zasaženo do práva na soukromí, neboť chybně uvedené údaje v ISOH mohly poškodit žalobcovu dobrou pověst a jméno, krajský soud poukazuje na to, že tvrzení žalobce se zde rovněž nachází v hypotetické rovině, neboť tvrdí, že chybné údaje „by mohly“ poškodit dobrou pověst a jméno. Nijak však neuvádí, že k tomu skutečně došlo. Pokud by tato situace nastala, žalobce disponuje právními prostředky ochrany, jimiž by se mohl domáhat náhrady za

poškození své dobré pověsti či jména, tímto prostředkem však není žaloba proti napadenému rozhodnutí přezkoumávaná soudem ve správním soudnictví.

VII. Shrnutí a náklady řízení

27. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
28. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, proto jí žádné právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. srpna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu